RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 184.108 van 12 juni 2008
in de zaak A. 173.169/XII-4771.

In zake : het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN VAN TREMELO,
dat woonplaats kiest bij
advocaat C. Gysen,
kantoor houdende te Mechelen,
Antwerpsesteenweg 18

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Maatschappelijke Integratie.

tussenkomende partij :

het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN VAN HEIST-OP-DEN-BERG,
dat woonplaats kiest bij
advocaat P. Van Rillaer,
kantoor houdende te Bonheiden,
Putsesteenweg 8.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW) van Tremelo op 19 mei 2006 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "[d]e beslissing dd. 22 maart 2006 door de Minister van Maatschappelijke Integratie (bij delegatie: de heer Julien Van Geertsom) tot aanwijzing ten voorlopige titel van het OCMW van Tremelo om een beslissing te nemen over de steunaanvraag van mevrouw Jessica M[...]";

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 10 juli 2006;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2006 die de tussenkomst van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Heist-op-den-Berg toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur B. Thys;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2007 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 juni 2008;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. Ryckalts, die loco advocaat C. Gysen verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. Van Den Eede, die loco advocaat P. Van Rillaer verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur B. Thys;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

OVERWEEGT WAT VOLGT :

De gegevens van de zaak

1.1. Op 3 maart 2006 dient Jessica M. bij het OCMW van Heist-op-den-Berg een aanvraag in tot het verkrijgen van een recht op maatschappelijke integratie.

Met een brief van 7 maart 2006 deelt het OCMW van Heist-op-den-Berg aan het OCMW van Tremelo mede dat het niet bevoegd is om aan betrokkene de gevraagde steun te verlenen.

Het OCMW van Tremelo acht zich echter evenmin bevoegd, omdat Jessica M. sedert 3 februari 2006 een woning huurt te Heist-op-den-Berg. Het

stelt dat krachtens artikel 1, 1/, van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna "de wet van 2 april 1965" genoemd), het OCMW van de gemeente op wier grondgebied de persoon die bijstand behoeft zich bevindt, bevoegd is om steun te verlenen en dat *in casu* het verblijf van Jessica M. op het grondgebied van Schriek een gewoon verblijf is, geen intentioneel of toevallig verblijf.

Het legt dit bevoegdheidsconflict met het OCMW van Heist-op-den-Berg, met het oog op de toepassing van artikel 15, vierde lid, van de wet van 2 april 1965, op 13 maart 2006 voor aan de minister die de maatschappelijke integratie onder zijn bevoegdheid heeft.

1.2. Op 22 maart 2006 deelt de voorzitter van de programmatorische federale overheidsdienst Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding en Sociale Economie aan de OCMW's van Tremelo en Heist-op-den-Berg mee dat "het OCMW van Tremelo op grond van artikel 1, 1/, van de wet van 2 april 1965 [...] ten voorlopige titel aangewezen [wordt] om een beslissing te nemen over de steunaanvraag van mevrouw Jessica M[...], onverminderd eventuele latere administratieve of rechterlijke beslissingen met betrekking tot de territoriale bevoegdheid van de betrokken OCMW's".

De procedure

2.1. In zijn memorie van wederantwoord en nogmaals in de laatste memorie, werpt verzoeker op dat hij van de tussenkomende partij geen enkele "memorie/toelichting" ontvangen heeft. Hij vraagt "[e]nige memorie" van de tussenkomende partij ambtshalve uit de debatten te weren.

2.2. Blijkens de stukken van het dossier van de voorliggende zaak werd een afschrift van de memorie van de tussenkomende partij door de griffie van de Raad van State met een brief van 29 september 2006 naar de verzoekende partij gezonden. De memories zijn dan ook regelmatig gewisseld en de vraag wordt afgewezen.

De ontvankelijkheid van het beroep

3. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing een “eindbeslissing van de bevoegde minister aangaande de voorlopige tenlasteneming”, die door geen administratief beroep of gerechtelijke tussenkomst omgevormd kan worden. Het betreft volgens verzoeker daarom geen louter voorbereidende, maar een in laatste aanleg gewezen definitieve administratieve beslissing die hij “zonder enige vorm van beleidsvrijheid of betwistingsmogelijkheid” dient te aanvaarden.

4. Verzoeker heeft het verkeerd voor om de Raad van State te dezen bevoegd te achten.

5. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 15, vierde lid, van de wet van 2 april 1965, dat luidt :

> “Onverminderd de definitieve tenlasteneming van de kosten van de dienstverlening, bepaalt de minister tot wiens bevoegdheid de maatschappelijke integratie behoort, binnen vijf werkdagen, het centrum dat voorlopig moet tussenkomen wanneer twee of meerdere O.C.M.W.’s achten niet territoriaal bevoegd te zijn om een vraag te onderzoeken”.

Deze bepaling is aan artikel 15 van de wet van 2 april 1965 toegevoegd door de Programmawet (I) van 24 december 2002.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van de laatstgenoemde wet wordt over deze bepaling het volgende gesteld (*Parl. St.* Kamer 2002-2003, doc 50 2124/001, blz. 181) :

> “Het gebeurt dat bevoegdheidsconflicten tussen OCMW’s tot resultaat hebben dat de noodzakelijke hulp uiteindelijk niet wordt verleend. Dergelijke conflicten doen afbreuk aan fundamentele rechten.
> De termijnen die de verschillende rechterlijke overheden (bestendige deputatie, Raad van State, arbeidsrechtbank en Arbeidshof) nodig hebben om een beslissing te nemen inzake de betwistingen die hun zijn voorgelegd, zijn niet verenigbaar met de noodzaak om snel te kunnen uitmaken welk centrum desgevallend de gevraagde hulp dient te verlenen.
> Daarom wordt artikel 15 van de wet van 2 april 1965 aangevuld teneinde de minister bevoegd voor Maatschappelijke Integratie in de mogelijkheid te stellen deze conflicten dringend te beslechten door de aanwijzing van het OCMW dat de hulpaanvraag ten voorlopige titel dient te behandelen.
> Deze voorlopige aanduiding geschiedt ongeacht latere administratieve en rechterlijke beslissingen met betrekking tot de territoriale bevoegdheid van de betrokken OCMW’s.
> Deze voorlopige aanwijzing door de bevoegde minister betreft zowel de aanvragen inzake maatschappelijke hulp als de verzoeken met betrekking tot het recht op maatschappelijke integratie”.

6. Zowel uit de bepaling van artikel 15, vierde lid, van de wet van 2 april 1965 als uit de aangehaalde toelichting ervan blijkt dat de minister slechts een voorlopige beslissing neemt over de vraag welk OCMW bevoegd is om de steunaanvraag te behandelen, "[o]nverminderd de definitieve tenlasteneming van de kosten van de dienstverlening".

De wetgever beoogt aldus, op het vlak van de maatschappelijke dienstverlening, klaarblijkelijk geen afbreuk te doen aan het bestaande systeem van rechtsbescherming geboden door de justitiële rechter en de administratieve rechtscolleges.

Krachtens artikel 580, 8/, c en d, van het Gerechtelijk Wetboek neemt de arbeidsrechtbank kennis van de geschillen betreffende de toepassing van de wet van 26 mei 2002 en de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn inzake betwistingen over de toekenning, de herziening, de weigering en de terugbetaling door de gerechtigde, van de maatschappelijke integratie en de maatschappelijke dienstverlening.

Met betrekking tot de tenlasteneming van de steun verleend door de OCMW's bepalen artikel 15, tweede en derde lid, van de wet van 2 april 1965 dat andere geschillen dan die betreffende de vaststelling van de verblijfplaats van de steunaanvrager, waartoe de toepassing van de voorgaande artikelen van de wet aanleiding geeft, tussen OCMW's van eenzelfde provincie, worden beslist door de bestendige deputatie, met mogelijkheid van hoger beroep bij de Raad van State, en dat wanneer het geschil is gerezen tussen OCMW's van verscheidene provincies of wanneer de Staat partij is, het wordt beslecht door de Raad van State, na advies van de bestendige deputatie van de provincies waartoe de betrokken OCMW's behoren.

Luidens artikel 16, 3/, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State doet de Raad van State uitspraak over de beroepen als bedoeld in de artikelen 15 en 19 van de wet van 2 april 1965. Het betreft een bevoegdheid van de Raad van State om met volle rechtsmacht uitspraak te doen. Dit wil zeggen dat de Raad van State het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als beroepsrechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van de zaak, waarbij hij de bevoegdheid heeft de in eerste aanleg genomen beslissing te hervormen.

7. Artikel 7 van het uitvoeringsbesluit van 20 maart 2003 preciseert nog :

> "Het centrum dat bij een rechterlijke beslissing die in laatste aanleg is gewezen of een administratieve beslissing waartegen geen beroep meer openstaat, definitief bevoegd wordt verklaard voor de steunverlening, moet in voorkomend geval de steun die is verleend door het voorlopig bevoegd verklaard centrum zonder mogelijkheid tot betwisting terugbetalen".

8. De bestreden beslissing is bijgevolg wel degelijk een voorlopige administratieve handeling in afwachting van de definitieve beslechting van het geschil over de toekenning van maatschappelijke steun en de tenlasteneming daarvan.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat een dergelijke handeling niet ontvankelijk met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State kan worden bestreden. Artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State voorziet immers niet in de mogelijkheid van nietigverklaring van voorlopige beslissingen ter zake van geschillen waarover hetzij de justitiële rechter hetzij de deputatie of, in hoger beroep, de Raad van State zelf met volle rechtsmacht, definitief uitspraak moet doen. De Raad van State is dan ook niet bevoegd om kennis te nemen van het voorliggende beroep tot nietigverklaring.

De kosten

9. Verzoeker wijst er op dat onderaan de bestreden beslissing een vermelding is opgenomen die wijst op de mogelijkheid om bij de Raad van State een annulatieberoep in te stellen. Nu zij verzoeker door deze verkeerde inlichting in verwarring heeft gebracht, past het om de kosten van de procedure bij de verwerende partij te leggen.

OM DIE REDENEN
BESLIST DE RAAD VAN STATE :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf juni 2008, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **D. VERBIEST.**